

er efter min Mening ikke saa galt et Tal — skønt jeg er tilbøjelig til at hæve det noget — forudsat, at Skønnet, der ligger bag ved, er rigtig; men dette forekommer mig at være i højeste Grad tvivlsomt. Men det er i højeste Grad vigtigt at faa fat paa noget sikkert i disse Tal. Det er klart, at dette Tal 78 000 eller 78,400 betegner dem, som skulle underkøttes, fordi de efter deres Livsvilkaar maa regne paa fattighøjen eller Belgørenhed. Jeg skønner rigtig nok ikke rettere, end at naar man her, som jeg tillod mig at nævne før, har mellem 176 og 177,000, som falde ind under Bestemmelsen i § 3, saa maa man vente større Tilgang, end her er forudsat. Det Spørgsmaal har i høj Grad praktisk Bigtighed; derpaa kommer det an, om de Herrens Midler kunne slaa til. Jeg kan naturligvis godt se, at de tage Statskassen som Garant til lyvende og sidst, og for saa vidt kunde de sige, at det gør ingen Ting; men vi maa dog være enige om, at naar man vil indkassere 9 Millioner eller nærmere 8,767,000 Kr. og dertil lægge en Del Udgifter paa Stat og Kommune — naar man tager de mange Millioner, kunde man jo ogsaa lade disse Udgifter afholde deraf — saa maa man sige: Det kan gerne være, at vi mangle ikke saa faa Millioner, de skulle dog se at faa Tallene til at slaa til. Det ærede Medlems Beregning — jeg skal gentage det — gaar jo ud paa, at Olfatten skal indbringe 7 Millioner Kr., Binstattens Forhøjelse 727,000, Krigsskatten 210,000, $\frac{1}{3}$ af Brændevinsskatten 830,000, tilsammen 8,767,000. Det ærede Medlem har Brug for 8,595,000, tilbage bliver 170,000. Af disse 170,000 skal afholdes for det første Tilskud til Livsforsikring og for det andet de Honorarer, man har forudsat, og man vil jo komme til at give Honorar omkring i Kommunerne til 1200 Mennesker, som, selv om hver kun bliver honoreret med 100 Kr., dog ialt skulle have 120,000 Kr., saa have vi 50,000 Kr. tilbage til Livsforsikringsøjemed. Hvem der er ubemidlet, skal afgøres af et Udvalg paa 3 Medlemmer med en Tillidsmand; som ikke maa stemme — man kunde gerne lade ham stemme, da han er Repræsentant for Statsinteressen. Jeg skal gøre opmærksom paa, at den Maaede, hvorpaa man har løst dette Spørgsmaal, gør, at Kommunaludvalget altid vil være tilbøjeligt til at se paa Kommunens Interesse i Stedet for paa Statens, og at det bliver i højeste Grad interesseret i, at man melder sig til denne Anstalt; det er en klar Sag. Det er klart, at derved slipper Belgørenheden for Førfølgelsen i Kommunen, altsaa de ville animere dertil, saa har man den Ressource

at gaa til Anstaltens Bestyrelse og endelig til Indenrigsministeren; jeg skulde vel paa skønne den Tillid, de ærede Forslagsstillere have vist Indenrigsministeren ved at lade ham faa disse Afgørelser; men jeg frygter for, at en saadan Opgave og andre, som ogsaa skulle overtages, ville føre til, at Ministeren seigner under Byrden. Det var vist bedre, om man havde fundet paa noget andet, enten et Kollegium eller en Forsamling eller et Udvalg, f. Eks. Finansudvalget eller noget saadant. Det vil være at forudsæ, hvis det bliver til Alvor, at der vil komme en overordentlig stor Mængde Afgørelser af den Slags, der kræve stor Samvittighedsfuldhed, og man maa i alt Fald have et betydeligt Apparat for at kunne administrere den Ting foruden de andre, der allerede foreligge. Jeg ønsker saa at sige lidt om den foreslaaede Livrente. Forslaget gaar ud paa, at fra 18 Mars Alderen kan der tegnes en Livrente for halv Præmie, og denne Livrente skal indrettes saaledes, at den kan forfalde til enhver Tid; alle Maaeder at tegne paa kunne gaa ind under den. Nu vil det vistnok erkendes, at i 18 Mars Alderen er en stor Del af Samfundet stillet saaledes, at man ikke vel kan en Gang nøgte de vedkommende Afgang dertil; en meget betydelig Del af Befolkningen kan faa en Livrente mod halv Præmie ved at give sig ind under dette Lovforslag, hvis det bliver til Lov. Det vil ganske vist en meget stor Del gøre, men dertil har man absolut ingen Penge. Jeg ser meget vel, at Livrenten maa tegnes med 200 Kr. indtil det 62de Aar, men dernæst kan den falde til 100 Kr.; man skal imidlertid nok forstaa at indrette sig over for dette. Det forekommer mig, at hvis man vil knytte en Livrenteforsikring til denne Lov, kan den ikke gaa ud paa andet, end at det er ved det 62de Aar, at Livrenten skal falde og ikke før. Det forekommer mig at være den eneste mulige Bestemmelse, naar man vil knytte en Livrente til denne Lov; men de ærede Medlemmer have absolut ingen Penge til disse Tilskud, og de ville blive meget betydelige. Den Tanke at indrette en Livrenteanstalt saaledes, at ubemidlede kunne faa Del i den, er gammel og har været fremme flere Gange. Finansministeren har fremsat Forslag dertil et Par Gange og henlagt en Fond af 2 Mill. Kr. til at hjælpe Livsforsikringen paa Gang med, og denne skulde være afluttet, naar de 2 Mill. Kr. vare opbrugte. En af de Indvendinger, der skete den Gang, var, at de 2 Mill. Kr. vilde kun slaa til til 9 à 10,000 Menneskers Forsikring. Nu veed jeg meget godt, at det, Finansministeren foreslog, for saa vidt var